

РЕШЕНИЕ

№ 4262

гр. София, 02.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав, в
публично заседание на 26.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ивета Стефанова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **13211** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 459 от Изборния кодекс (ИК), вр. с чл. 30, ал. 8 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА).
Образувано е по жалба от И. М. А., подадена чрез адв. Д., против Решение № 1423-МИ от 15.12.2025 г. на Общинската изборителна комисия – Столична община, с което на основание чл. 87, ал. 1, т. 1 ИК и чл. 30, ал. 6 и 7 ЗМСМА са прекратени предсрочно пълномощията му на общински съветник в Столичен общински съвет от листата на ПП „В.“, анулирано е издаденото му удостоверение, обявен е за избран за общински съветник следващия в съответната листа кандидат – А. А. Б., комуто е издадено удостоверение. По поддържаните оплаквания за процесуална и материална незаконосъобразност на атакувания акт се претендира отмяната му и присъждане на деловодните разноски.

Ответникът - Общинската изборителна комисия - Столична община (ОИК), чрез адв. К., оспорва жалбата. С отричащи основателността ѝ доводи моли да бъде отхвърлена. Прави искане за разноски.

Заинтересованата страна А. А. Б., представляван от адв. Г., изразява позиция за неоснователност на оспорването. Претендира разноски.

Прокурорът от СГП не взема участие в заседанието, в което е даден ход по същество, но е дал заключение за неоснователност на жалбата на етапа от развитие на производството при даване ход на делото.

Жалбата е допустима и основателна.

И. М. А., кандидат от листата на ПП „В.“, е обявен за избран за общински съветник към Столичен общински съвет с влязло в сила на 29.12.2023 г. Решение № 939-МИ от 30.10.2023 г. на ОИК –

Столична община. На 13.11.2023 г. е положил клетва като общински съветник по реда на чл. 32, ал. 1 ЗМСМА.

С Решение № 2884-НС от 09.11.2023 г., обнародвано в „Държавен вестник“, бр. 95/14.11.2023 г., Централната изборителна комисиия го е обявила за народен представител в 49-то Народно събрание от 25-ти изборен район – С. на мястото на народния представител с прекратени пълномощия Д. Н. Н..

По повод решението на ЦИК И. А. е депозирал на 10.11.2023 г. до председателя на Народното събрание и до ЦИК заявление, обективизиращо отказ да бъде обявен за избран за народен представител. С адресирано до председателя на Народното събрание уведомление от 21.11.2023 г. е посочил първоначалното му писмо да се счита за отказ от полагане на клетва като народен представител. В отговор на изискано на 22.11.2023 г. от председателя на Народното събрание изясняване волята на лицето относно статута на народен представител, с писмо от 23.11.2023 г. А. е потвърдил волеизявлението си от 10.11.2023 г., заявявайки повторно и категорично, че не желае да встъпва в пълномощията на народен представител, да бъде избран за такъв и да изпълнява произтичащите от тази длъжност функции, като според него при невъзникнали пълномощия на народен представител не са налице основания за подаване на оставка.

С Решение № 2917-НС от 30.11.2023 г. на Централната изборителна комисиия за народен представител в 49-то Народно събрание е обявен В. И. В.. Решението е мотивирано с изричната воля на И. М. А., заявена след обявяването му за избран за народен представител, за отказ да встъпи в пълномощия и да положи клетва като народен представител в 49-то Народно събрание съгласно чл. 76, ал. 2 от Конституцията на Република България.

На 16.11.2023 г. И. А. е уведомил председателя на ОИК – Столична община, кмета на Столична община и председателя на Столичния общински съвет за решението на ЦИК да го обяви за избран за народен представител от листата на ПП „В.“, за подадените от него заявления за отказ от встъпването му в длъжност като такъв и за решението му да остане общински съветник в СОС, за което е положил клетва на 13.11.2023г.

По подаден на 14.11.2023г. сигнал от К. Т. К. - председател и представляващ ПП „В.“, с искане за предсрочно прекратяване пълномощията на И. М. А. като общински съветник, обосновано с качеството му на народен представител към момента на полагане на клетвата за общински съветник – 13.11.2023 г., ОИК – СО се е произнесла с Решение № 1129-МИ/11.12.2023 г., с което на основание чл. 87, ал. 1, т. 1 ИК и чл. 30, ал. 6 ЗМСМА е отказала да прекрати предсрочно пълномощията на А., поради отсъствие на твърдяната в сигнала несъвместимост по смисъла на чл. 30, ал. 4, т. 4 ЗМСМА. Отказът на Комисията е оспорен по съдебен ред от Х. В. Г. – кандидат за общински съветник от листата на ПП „В.“. С влязло в сила на 08.03.2025 г. Решение № 1024 от 15.02.2024 г. по адм. дело № 12160/2023 г. по описа на Административен съд - София – град жалбата му срещу Решение № 1129-МИ от 11.12.2023 г. на ОИК – СО е отхвърлена с мотиви за законосъобразност на постановения административен акт.

На 08.04.2025 г. А. А. Б., в качеството му на кандидат за общински съветник от листата на ПП „В.“, е сезирал ОИК – СО с два сигнала, съединени за общо разглеждане, с искане за предсрочно прекратяване пълномощията на И. А. като общински съветник в СОС, тъй като при положената от него клетва на 13.11.2023 г. и в периода на изпълнение на функциите му от 13.11.2023г. до 30.11.2023 г. е бил избран и за народен представител от 25-ти МИР в 49-то Народно събрание, с което е нарушил чл. 30, ал. 4, т. 4 ЗМСМА.

Сигналите са оставени без разглеждане с Решение № 1275-МИ/14.04.2025 г. на ОИК-СО, аргументирано с идентичност на инициираното от Б. производство с приключилата предходна процедура по сигнал със същия предмет и недопустимо пререшаване на повторно поставения

пред Комисията въпрос, разрешен с влязъл в сила съдебен акт. Това решение на Комисията е отменено с Решение № 22952 от 03.07.2025 г. по адм. дело № 4279/2025 г. по описа на Административен съд – София-град, потвърдено като краен правен резултат от Върховния административен съд с Решение № 12408 от 03.12.2025 г. по адм. дело № 8772/2025 г., и преписката е изпратена на административния орган за ново произнасяне съобразно задължителните указания по прилагането на закона. Отмяната на акта е обоснована с дължимото разглеждане по същество на искането от А. Б., произтичащо от различните страни в съпоставяните производства.

В изпълнение на отменителния съдебен акт ОИК – СО е постановила оспореното Решение № 1423-МИ от 15.12.2025 г. С него пълномощията на И. А. на общински съветник в Столичния общински съвет са прекратени предсрочно и на негово място за общински съветник е обявен за избран А. Б.. Изводът за несъвместимост по смисъла на чл. 30, ал. 4, т. 4 ЗМСМА, обуславяща упражненото от Комисията правомощие, е мотивиран с избора на И. А. за народен представител, препятстващ встъпването му в длъжността на общински съветник. Депозираното преди полагането клетвата по чл. 32, ал. 1 ЗМСМА заявление за отказ от заемане на длъжността народен представител е преценено като недостатъчно, за да се приеме, че А. не притежава качеството на избран народен представител. Според решаващия орган в случая е било необходимо наличието на последващ акт от съответния орган, който да финализира процеса на прекратяване на пълномощията на народния представител, по-конкретно – полагането на клетва на следващия в листата избран народен представител.

Пределите на дължимия съдебен контрол са очертани в нормата на чл. 459, ал. 7 ИК. Съобразявайки обхвата му, съдът намира, че атакуваният административен акт е засегнат от отменителните основания по чл. 146, т. 3, 4 и 5 АПК.

1.Разпоредбата на чл. 85, ал. 4, вр. с ал. 3 ИК предвижда приемане на решенията на ОИК с квалифицирано мнозинство от две трети от присъстващите членове при наличие на кворум от повече от половината от общия числен състав на колективния административен орган. Когато за приемането на решение липсва необходимото мнозинство законът презюмира, че е налице волеизявление за отхвърляне – изр. 2 на чл. 85, ал. 4 от кодекса.

По силата на чл. 85, ал. 7 ИК решенията на ОИК се приемат с поименно гласуване, което се отразява в протокола от заседанието. Съгласно чл. 85, ал. 6 ИК съставеният протокол се подписва от председателя и секретаря. Членовете на комисията подписват протокола с особено мнение, когато не са съгласни с отразеното в него, като посочват в какво се изразява особеното мнение – арг.: ал. 8 на чл. 85 ИК.

Проектът на обжалваното решение е гласуван на заседание на колективния административен орган, проведено на 15.12.2025г. В съставения Протокол № 96/15.12.2025 г. от заседанието е отразено гласуването на присъствалите 35 от общо 39 членове на ОИК. Според удостовереното в него актът е приет с 24 гласа „за“ и 11 „против“. На същата датата, след публикуването на въпросния протокол на интернет-страницата на ОИК, е депозирано писмено възражение от Я. Г. – член на Комисията, за неправилно отразяване на гласа му, компрометиращо оповестения резултат от вота. С твърдения, че е гласувал „против“, а е отбелязан като гласувал „за“, е поискал поправка на очевидна фактическа грешка в протокола. Протоколът е подписан от председателя на Комисията и с особено мнение от нейния секретар, мотивирано с възражението на Я. Г. за грешно отчетен глас.

1а.Представеният по делото като част от административната преписка Протокол № 96/15.12.2025 г., удостоверяващ начина на гласуване на членовете на комисията, има характера на официален свидетелстващ документ. Извършената съдебна проверка на протокола, оспорен от

жалбоподателя по реда на чл. 193 ГПК, вр. с чл. 144 АПК в частта относно вписването на Я. Г. като гласувал „за“ предложеното решение, констатира, че материализираното в него удостоверение изявление обективно не отговаря на действителното фактическо положение. В хипотезата на оспорване истинността (в частност - верността) на официалния свидетелстващ документ, доказването е подчинено на присъщия на оспорването режим, който включва по силата на изрична разпоредба на закона възможността за установяване на неверността със свидетелски показания – чл. 194, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 144 АПК.

От показанията на разпитаните по делото като свидетели председател, заместник-председател и членове на ОИК се установява по категоричен начин, че решенията на Комисията в настоящия й състав, включително обжалваното, никога не са били приемани с поименно гласуване в нарушение на изискването по чл. 85, ал. 7 ИК. Че не е имало поименно гласуване в процесния случай се поддържа изрично и от ответника. Според безпротиворечиво изнесените данни проектът на решение е бил подложен на гласуване с двукратно общо преброяване на гласовете, изразени чрез вдигане на ръка, съответно „за“ и „против“, и обявяване на заседанието на резултата от вота като обща бройка - 24 „за“ и 11 „против“. При този начин на гласуване е обективно невъзможно Я. Г. да установи и възрази по време на самото заседание, че гласът му е отчетен неправилно. Най-ранният момент, в който би могъл да се запознае с протокола, удостоверяващ дадения от него глас, съответно – да поиска коригиране на грешката, е след изготвянето и публикуването му на интернет-страницата на Комисията, както е и сторил, видно от писмените доказателства по делото – подадено лично от него възражение и депозирано от секретаря на ОИК особено мнение. Не обуславя друг извод изявлението на св. П. В., че присъстващите на заседанието членове на ОИК при желание могат да се информират в реално време за съдържанието на саморъчно водените от нея записки. В показанията на посочените от страна на ответника свидетели, освен че не се съдържат твърдения Я. Г. да се е запознал на въпросното заседание с написаното на ръка на хартиен носител от председателя, се и отрича да е имало изобщо случай член на Комисията да проверява отразеното в записките на водещия заседанието. Правомерното протичане на гласоподаването, обезпечаващо прозрачност и достоверност на вота, предполага дължимо поименно гласуване на членовете на ОИК, каквото на процесното заседание не се е състояло. Неспазването на правилото на чл. 85, ал. 7 ИК в кумулация с изрично заявено от страна на член на Комисията несъгласие с отчитането на неговия глас поставя под съмнение верността на удостовереното в протокола мнозинство.

Основното противоречие в показанията на двете групи свидетели е относно начина на гласуване на Я. Г.. Срещу твърденията на св. Г. и св. И. за даден от Г. отрицателен вот противостоят тези на св. В. и св. Г., че въпросният член на Комисията е гласувал в подкрепа на решението. Съдът кредитира показанията на св. Г. и св. И. като обективни, последователни, непротиворечиви и с достатъчно висока доказателствена стойност, доколкото свидетелите не признават благоприятни за себе си факти. Неотносими към подлежащите на изследване факти и към конкретната преценка на свидетелските им показания са аргументите на ответника относно начина им на гласуване при вземането на предходно решение на Комисията по същия въпрос.

Показанията на св. В. по спорния въпрос са дискредитирани от възможна нейна заинтересованост – чл. 172 ГПК, вр. с чл. 144 АПК, тъй като разпитът ѝ предполага признаване на допусната грешка или разкриване на неблагоприятна за нея информация, изразяваща се в невярно удостоверяване на факти. Компрометиращ достоверността им фактор е и разминаването с изявленията на останалите свидетели по отношение присъствието на заседанието на лица извън членовете на Комисията. Показанията на св. Н. Г. нямат необходимото убеждаващо въздействие, предвид обстоятелството, че свидетелят не си спомня значими за случая факти – дата на

провеждане на заседанието, брой присъствали лица, имената на адресатите на предложеното решение - И. А. и А. Б., но лично е възприел положителният вот на Я. Г. и е преброил за себе си 24 гласа „за“ и 11 „против“, изцяло съпадащи с обявения от председателя на ОИК резултат.

По изложените съображения съдът приема, че материалната доказателствена сила на протокола в оспорената му част е опровергана в хода на съдебния процес чрез доказването на неговата невярност.

1б. Спорът относно достоверността на гласуването е ограничен до съдържанието на вота на Я. Г.. При липса на данни друг член на ОИК да е възразил срещу отразяването на собствения му вот в удостоверяващия го документ, гласът на Г. има решаващо значение за приемане на решението в контекста на изискуемото в случая мнозинство от 24 души, съставляващи 2/3 от присъстващите. В противовес на защитната теза на ответника, от факта на грешното отчитане на гласа на Я. Г. „за“ вместо „против“ не следва автоматично извод, че евентуално друг член на комисията, чийто глас е отразен като „против“, е гласувал в действителност „за“. Доказателствени източници в подкрепа на припознатата от административния орган привръзка не са ангажирани, не се и твърдят. Всички разпитани свидетели са единодушни в показанията си за липса на заявено друго възражение срещу отразяването на гласовете. Следователно гласуването на Г. срещу предложеното решение обуславя отсъствие на посоченото в протокола мнозинство от 24 гласа „за“, респ. предполага прилагането на законовата последица на чл. 85, ал. 4, изр. 2 ИК.

Споделими са в този смисъл съжденията в жалбата, че неправилно отчетения глас на член на решаващия колективен орган засяга упражненото правомощие от съществен процесуален порок, отричащ законосъобразността на административно разпореденото с атакуваното волеизявление.

1в. Останалите доводи на оспорващия за допуснати нарушения на административнопроизводствените правила са неоснователни. Без важимост за преценката на правомерното развитие на административното производство е позоваването на прекомерно краткия срок за свикване на заседанието, запознаването на членовете на Комисията с проекта на решение на самото заседание, провеждането му в присъствие на технически сътрудници, без водене на стенографски протокол или използване на записващи технически средства, липса на регламентиращи дейността на органа вътрешни правила и разминаване между отразения в протокола час на приключване на заседанието с часа на публикуване на крайния административен акт. Участието на общинския съветник в процедурата по чл. 30, ал. 6 и 7 ЗМСМА не е било дължимо в разглежданата хипотеза. Жалбоподателят разполага с възможността да упражни правото си на защита по повод инициирания от него съдебен контрол, поради което не е налице черпеното от неучастието му в производството пред ОИК отменително основание. Противно на оплакването му, органът се е произнесъл при изяснени факти и обстоятелства от значение за преценката по същество на подадения сигнал, спазвайки изискването на чл. 35 АПК.

Разпечатките от последвала заседанието на ОИК кореспонденция между членовете на Комисията в обща „Вайбър“ група не са годно доказателствено средство за установяване на правнорелевантните факти, поради което обсъждането им е недължимо. Те нямат доказателствена сила, която да обвързва съда, а евентуалното им кредитиране не би променило крайния извод.

2. Дори да се приеме, че обективизираното в протокола от заседанието на ОИК-СО удостоверяване на гласа на Я. Г. е вярно, атакуваното решение подлежи на отмяна като материално незаконосъобразно.

По делото няма спор за факти. Спорът се концентрира върху приложението на

материалния закон. Предметът му е очертан от противоречието в позициите на страните по въпроса дали с факта на обявяването на жалбоподателя за избран за народен представител е осъществен фактическия състав на несъвместимостта в хипотезата на чл. 30, ал. 4, т. 4 ЗМСМА.

Според цитираната разпоредба пълномощията на общинския съветник се прекратяват предсрочно при избирането му за народен представител, министър, областен управител или кмет, при назначаването му за заместник-министър, заместник областен управител, заместник-кмет, кметски наместник или на щатна длъжност в съответната общинска администрация.

2а. Оспореното решение е постановено по сезиране на административния орган с повторен сигнал за установяване на недопустимо съвместяване от И. А. на две взаимно изключващи се длъжностни качества от 09.11.2023 г., включително към момента на полагането на клетва на 13.11.2023 г. като общински съветник в СОС и в периода до 30.11.2023 г., когато за народен представител е обявен В. В..

Преценката за несъвместимост на общинския съветник е преюдициална за произнасянето по замяната му със следващия в листата кандидат. Несъвместимостта е обективно противоправно състояние. Установяването или отричането ѝ с влязъл в сила съдебен акт има действие спрямо всички. На съда е служебно известно влязлото в сила Решение № 1024 от 15.02.2024 г. по адм. дело № 12160/2023 г. по описа на Административен съд - София – град, с което е отхвърлено оспорването на Решение № 1129-МИ от 11.12.2023 г. на ОИК – СО, т. е. по окончателен и обвързващ начин е разрешен въпросът за отсъствието на предпоставките по чл. 30, ал. 4, т. 4 ЗМСМА за прекратяване на пълномощията на И. А. във връзка с положената от него клетва на 13.11.2023 г. като общински съветник към Столичния общински съвет и избирането му за народен представител от 25-ти МИР в 49-то Народно събрание с Решение № 2884-НС от 09.11.2023 г. на ЦИК. Обективните предели на силата на пресъдено нещо по отношение на факта, че А. не е извършил нарушение на чл. 30, ал. 4, т. 4 ЗМСМА (с очертаното и в сигнала на Б. съдържание), изключват възможността за пререшаване на този въпрос – арг.: чл. 297, чл. 299, чл. 302 ГПК, вр. с чл. 144 АПК. В нарушение на забраната за пререшаемост, съответно - на принципа на правна сигурност, при идентични фактически установявания и липса на нови обстоятелства Комисията е формирала заключение, противоположно на разрешения с влязъл в сила съдебен акт спорен въпрос. Само на това основание следва да бъде отречена материалната законосъобразност на обжалвания административен акт.

2б. В разрез с материалноправните разпоредби и с доказателствата са съжденията на решаващия орган за възникнало от избора на народен представител несъвместимо упражняване на пълномощията на И. А. като общински съветник. Възприетото от ОИК буквално тълкуване на нормата на чл. 30, ал. 4, т. 4 ЗМСМА противоречи на същността на несъвместимостта, на смисъла на въведената забрана и най-сетне - на целта на закона.

Съдържанието на понятието „несъвместимост“ е изяснено в практиката на Конституционния съд - Решение № 3 от 2019 г. по к.д. № 16/2018 г., Решение № 13 от 2020 г. по к.д. № 5/2020 г., Решение № 5 от 1993 г. по к.д. № 6/1993 г., Решение № 7 от 2013 г. по к.д. № 16/2013 г. Според КС институтът на несъвместимостта е очертан като съвкупност от уредени на конституционно или законово ниво забрани определена публична длъжност да бъде съвместявана с друга такава или с длъжности и дейности,

свързани с частен интерес на заемащия публичната длъжност, което осигурява добросъвестно, независимо и безпристрастно осъществяване на властническите функции в обществен интерес. Несъвместимостта предполага две паралелни правоотношения, едно от които следва да бъде премахнато. Отстраняването ѝ може да се постигне единствено чрез волеизявление за прекратяване на едното от правоотношенията от лицето, което е страна по двете правоотношения. Законът не предвижда като изискване необходимите действия да са породили крайния си резултат и да са настъпили свързаните с тях правни последици, а да бъдат предприети, т.е. да бъде демонстрирана категорично волята на лицето по отстраняване на несъвместимостта и привеждане на положението в съответствие със законовите изисквания. Евентуалните негативни последици от неизпълнение на задължението би следвало да настъпят само при неосъществяването на факти, които са под контрола и във властта на задължения субект, а не са в зависимост от външни фактори. Друг правен субект със свое волеизявление би могъл да прекрати несъвместимостта по определен ред само в случай, че тя не е прекратена от самото лице в сроковете, установени в закона. Необходимо е извършването на конкретна преценка във всеки отделен случай, с оглед избягване на неблагоприятни последици не само за лицето, но и за избирателите, доколкото евентуалното прекратяване на пълномощията на лице, заемащо изборна длъжност, би представлявало и акт на ревизия на тяхната воля. Заключението на КС е, че правото не познава случаи, в които се възлага задължение за едно лице, без да му се осигури възможност да го изпълни, като изисква негативните последици от несъвместимостта да не настъпват автоматично.

Отговорът на въпроса за началото на мандата на изборна длъжност и правното значение на задължението за полагане на клетва е развит последователно от Конституционния съд в Тълкувателно решение № 1 от 1992 г. по к.д. № 18 от 1991 г., Решение № 5 от 22.03.2001 г. по к.д. № 5/2001 г., Решение № 13 от 15.12.2010 г. по к.д. № 12 от 2010 г. Според разбирането на КС мандатът настъпва с избора. Полагането на клетва е условие не за възникването му, а за да се встъпи в изпълнение на пълномощията. Съответно отказът да се положи клетва означава отказ да се встъпи в изпълнение на пълномощията. Непологането на клетвата засяга както правомощията, така и мандата, който е опразнен от съдържание и следва да се сметне, че се прекратява. Правните последици би трябвало да са приравними на правните последици на оставката.

Съотнесено към настоящия случай даденото от КС тълкуване обуславя извод за отсъствие на недопустимо по смисъла на чл. 30, ал. 4, т. 4 ЗМСМА съвместяване от жалбоподателя в един и същ момент (период) на две изборни длъжности.

След избора му за общински съветник И. А. е обявен за избран и за народен представител. Непосредствено след обявения от ЦИК негов избор и преди полагането на клетва като общински съветник е заявил пред съответните органи изричен отказ от встъпване в пълномощията на народен представител. Същият не е полагал пред Народното събрание клетвата по чл. 76, ал. 2 от Конституцията на Република България, нито му е начислявано и изплащано възнаграждение като народен представител в 49-то Народно събрание. Жалбоподателят е предприел незабавно необходимите и зависещи от него действия по премахване на едното от двете правоотношения, по които е бил страна. Налице е еднозначно, ясно и категорично демонстриране на воля за отстраняване на несъвместимостта и привеждане на положението в съответствие с дължимото. Своевременно депозираното пред ЦИК и НС волеизявление за отказ е

достатъчно, за да породи съответния правен ефект, изразен в пречка за упражняване от ОИК на правомощието по чл. 30, ал. 6 и 7, вр. с чл. 30, ал. 4, т. 4 ЗМСМА. Непроизнасянето в разумен срок на надлежно сезирания компетентен орган по отказа на избрания за народен представител да заеме длъжността не може да е източник на негативни последици за добросъвестно изпълнилия задължението си субект.

Следователно към 13.11.2023 г., когато е положил клетва като общински съветник, както и в сочения от сигнала времеви диапазон, А. не е встъпил в изпълнение на пълномощията на народен представител, респ. – не е упражнявал правата и задълженията по твърдяното в сигнала паралелно правоотношение. В този контекст не се е осъществил и присъщия на несъвместимостта укорим резултат, чието елиминиране цели установената в закона забрана – нарушаване на независимостта и безпристрастността при изпълнението на конкретната публична служба. Предвид липсата на елементите от фактическия състав на несъвместимостта ОИК неправилно е приложила предвидените в чл. 30, ал. 4, т. 4 ЗМСМА последици.

2в. Решението е несъответно и на целта на закона. С акта е постигнат резултат, който е противен на целта, преследвана с института на несъвместимостта. Тя цели да осуети възможността от едновременното осъществяване на две длъжности, чието паралелно изпълнение е недопустимо, като се премахне едното от двете противопоставими правоотношения. Черпейки основание от формалния акт на избор за народен представител, от който статут жалбоподателят се е отказал, административният орган е прекратил пълномощията му на общински съветник при превратно упражняване на власт. Постигнатият с постановеното решение краен правен резултат е, че оспорващият не заема нито една от двете изборни длъжности, намиращи се в отношение на несъвместимост. Подобно неблагоприятно засягане на правната сфера на задълженото лице е немислимо и извън преследваната от закона цел.

Изложеното мотивира съда да отмени обжалваното решение.

Изходът на делото обуславя право на разноски в полза на оспорващия – чл. 143, ал. 1, вр. с § 1, т. 6 от ДР на АПК. Своевременно заявените и дължими на И. А. разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение са на обща стойност 1010 лева. Превалутирана съгласно Закона за въвеждане на еврото в Република България сумата възлиза на 516,40 евро.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2, вр. с чл. 459, ал. 7 ИК, Административен съд – София - град, Второ отделение, 38 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1423-МИ от 15.12.2025 г. на Общинската избирателна комисия – Столична община.

ОСЪЖДА Централната избирателна комисия да заплати на И. М. А. сумата от 516, 40 евро разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд с касационна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: